

— Och, mevrouw.

— Hier kind. Ze reikte haar kopje over. Moet ik die zwarte japon aan?

— Die staat u zoo mooi.

Ze richtte zich op, zoodat Amy een paar stappen terug moest doen. Weer trof het haar, dat mevrouw zoo rijzig was, en knap. Het volle, donker-blonde haar had een warme tint, en de uitdrukking van het gezicht was gaaf, en onbewust hooghartig. Een beetje verward dacht Amy: Zoo kan ik nooit worden, al wilde ik het ook, zoo voornaam, en.... Een koningin kon mevrouw zijn. — Ze ging zachtjes rond om de gebruikte kleeren op te bergen.

Ina zat in een groote fauteuil tegenover mevrouw James. Tusschen hen in was een tafeltje, waarop een lamp brandde onder een scheeve, schelpvormige kap. Ze keek er aandachtig naar. De kap was van zij, smalle banen geel en rood, telkens door een ruche verbonden. Het deed denken aan een reusachtige bruidssuiker, dacht ze, of de mislukte namaak van een bloem, en was wanstaltig leelijk. In een anderen hoek van de kamer stond een groote schemerlamp en gaf zacht groen licht.

Mevrouw James glimlachte ononderbroken. — Ik hoop dat u mijn theetafel nog eenige eer zult aandoen, mevrouw Holwood, of wilt u liever bouillon? we dineeren om acht uur.

— Heel graag een kop thee.

— Ja? weet u zeker dat u geen port wilt? — Ze was een dikke, goedmoedige vrouw, met regelmatige trekken.

Ina knikte haar maar eens toe. — Ik heb altijd het liefst thee, zei ze. Er was iets in de omgeving dat haar troostte; het licht was schaarsch, en ze zat heel gemakkelijk. Ze hoefde niet te denken of te doen, alleen maar de overvloedigheid van haar gastvrouw zacht afweren. En mijnheer James was blijkbaar een van die weinige mannen, die rustig, onbewegelijk haast, kunnen zitten en zwijgen. Mevrouw James vroeg naar Holland; er scheen niet te worden gedacht aan haar vertrek. En Ina praatte wat. De oogen van de andere vrouw waren op haar gericht met een moederlijk-weeke uitdrukking, vriendelijk-verstandig. Na een poosje voelde Ina zich toch als een schaakspeler, die den zet van zijn tegenpartij te berekenen tracht. Het moest genoemd worden, haar reis, de ommekeer in haar leven.

— En hoe maakt uw dochter het? vroeg mijnheer James.

Ze keek hem aan, het kwam toch nog onverwachts.

— Lilly, zei ze, die is al weg, verleden week. Morgen zal ik wel een telegram van aankomst krijgen.

— Al weg? en u dan? U gaat niet mee?

— Neen, zei ze. Nu wilde ze de reden geven, iets heel begrijpelijks,